

เรื่องราวเกี่ยวกับแรงงานบังคับ

เบียงกา

เบียงกาและลูกสาวชื่อแอนน์-มารีโซคิตที่ยังมีชีวิตอยู่ คนทั้งสองอาศัยอยู่ในสถานแรกรับหญิงที่เป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์ในโรมาเนีย สถานแรกรับนี้ดูแลผู้หญิงหลุดพ้นจากสภาพแรงงานบังคับเนื่องจากการค้ามนุษย์

ผู้ค้ามนุษย์ได้นำคนจากบ้านเกิดไปขาย โดยส่วนใหญ่นำไปขายยังอีกประเทศหนึ่ง พร้อมกับให้สัญญาว่าจะมีงานให้ทำหรือมีเอกสารที่อนุญาตให้คนเหล่านี้ทำงานในต่างประเทศได้ บางครั้งผู้ค้ามนุษย์ได้ลักพาตัวเหยื่อ และทันทีที่เหยื่อตกอยู่ในมือของผู้ค้ามนุษย์ ก็จะมีการขายและซื้อมนุษย์ขึ้น และถูกบังคับให้ทำงานอันตราย ซึ่งผู้หญิงและเด็กสาวต้องลงเอยด้วยการเป็นโสเภณี บุคคลที่ถูกค้ามักถูกคุกคามด้วยความรุนแรงหากพยายามหลบหนี ซ้ำยังถูกผู้ค้ามนุษย์ยึดหนังสือเดินทางเพื่อให้ยากต่อการหลบหนี

แม้ว่าจะเป็นไปได้ที่จะทราบจำนวนที่แน่นอนของบุคคลที่เกี่ยวข้อง แต่คาดว่าในแต่ละปีมีผู้หญิงและเด็กราว 300,000 ถึง 500,000 คนถูกค้าจากยุโรปตะวันออกมายังยุโรปตะวันตก

เบียงกาถูกค้าจากโรมาเนียเมื่อเธออายุได้ 16 ปี และมาจบเส้นทางการค้ามนุษย์ที่มาเซโดเนีย ซึ่งเธอถูกขายต่อ ๆ กันมาถึง 5 ทอด เธอทำงานเป็นโสเภณีเป็นเวลา 1 ปี โดยถูกกักขังอย่างแน่นหนา เมื่อเธอดังครรภ์ ชายที่ควบคุมตัวเธอสั่งให้เธอฆ่าตัวตายและยังยื่นมือให้แต่มีเพื่อนคนหนึ่งโน้มน้าวไม่ให้เธอฆ่าตัวตาย ซึ่งต่อมาเธอได้หลบหนีออกมาได้

เมื่อเธอมาที่ศูนย์เบียงกาตั้งครครได้แปดเดือน มาเตยประธานศูนย์แรกรับกล่าวว่าเธอแทบจะไม่พูดอะไรเลยสักคำ ตลอดเวลาสี่เดือน เบียงกาไม่เคยยิ้มหรือหัวเราะเลย เธอฝันร้าย แต่ทันทีที่เบียงกาคลอดลูกและเริ่มเลี้ยงลูกสาวที่ชื่อแอนน์-มารี เธอมีความมั่นใจมากขึ้น และตอนนี้เธอสำเร็จขึ้นมากแล้ว

คูคู ลาล โซตารี

นายคูคูอายุระหว่าง 30 และ 35 ปี (เขาไม่รู้อายุที่แท้จริงของตัวเอง) และทำงานเป็นแรงงานขุดหินมานานกว่าครึ่งหนึ่งของชีวิต แรงงานขุดหินนี้เป็นระบบที่พบในบางประเทศในเอเชีย โดยการจ้างแรงงานคนจ่ายชดใช้หนี้แทนเงิน ซึ่งจัดเป็นแรงงานบังคับรูปแบบหนึ่งเพราะคนงานไม่มีอิสระที่จะผลัดออกมาจากนายจ้าง พวกเขาต้องทนทำงานในสภาพที่ทุุกข์ยากและมักถูกหลอกให้ทำงานต่อไปอีกแม้ว่าจะชำระหนี้หมดแล้วก็ตาม

หลายประเทศ เช่น อินเดีย ปากีสถาน และเนปาล กำลังพยายามขจัดแรงงานขุดหินในเนปาลซึ่งเป็นที่อยู่ของคูคู รัฐบาลได้ประกาศเมื่อเดือนกรกฎาคม 2543 ปลดปล่อยแรงงานขุดหินหรือที่เรียกว่า “คามัยยาส (Kamaiyas)” ให้ได้รับอิสรภาพ ซึ่งคูคูได้พ้นจากการเป็นแรงงานขุดหินหนึ่งเดือนก่อนหน้าที่รัฐบาลตัดสินใจเรื่องนี้ ภายใต้ระบบแรงงานขุดหิน คนงานตกลงที่จะทำงานให้แก่เจ้าของที่ดินเป็นเวลาหนึ่งปี โดยแรงงานขุดหินนี้จะได้อาหารหรือสิ่งของจำเป็นแทนเงิน อาหารที่คนงานขุดหินได้รับมักมาจากทุ่งนาที่พวกเขาเพาะปลูกและเก็บเกี่ยวเอง แต่จะไม่เพียงพอต่อการยังชีพจึงถูกบังคับให้ต้องหยิบยืมเงินจากเจ้าของที่ดินหรือนายจ้าง และทำงานชดใช้หนี้แทน และแจกเช่นแรงงานขุดหินนี้ลักษณะอื่นๆ ที่

สถานการณ์เช่นนี้ได้กลายเป็นสาเหตุของวงจรอุบาทว์ของหนี้สินและความยากจนที่สืบทอดกันมาจากรุ่นหนึ่งไปอีกรุ่นหนึ่ง แม้ว่าโดยหลักการแล้วแรงงานขัตตพันธุ์จะมีอิสระที่จะเปลี่ยนนายจ้างเมื่อถึงสิ้นปี แต่จริงๆ แล้วแรงงานขัตตพันธุ์จะเปลี่ยนนายจ้างได้หากนายจ้างใหม่ชำระหนี้ที่ค้างอยู่แทน ดังนั้นจึงกลายเป็นการขายแรงงานขัตตพันธุ์ให้กับนายจ้างคนใหม่แทน

นายคูกูก็เช่นเดียวกับแรงงานขัตตพันธุ์คนอื่นๆ ที่กลายเป็นแรงงานขัตตพันธุ์เพราะความยากจน แม้ว่าปู่ย่าของตนจะเป็นเจ้าของที่ดิน แต่เมื่อมีการแบ่งสรรที่ดินระหว่างบิดาของคูกูกับพี่ชายน้องชายอีกแปดคน แต่ละคนก็ได้เพียงที่ดินผืนเล็กเพื่อทำการเพาะปลูก ซึ่งที่ดินผืนนี้ก็ต้องถูกแบ่งต่ออีกระหว่างคูกูกับพี่ชายและน้องชายสามคนซึ่งไม่เพียงพอต่อการครองชีพ

ผลที่ตามมาคือครอบครัวของคูกูต้องกู้เงินเพื่อใช้จ่ายรายวัน และคูกูจึงต้องกลายเป็นแรงงานขัตตพันธุ์ตั้งแต่อายุเพียง 14 ปี เขาต้องทำงานวันละเกือบ 16 ชั่วโมง โดยเริ่มงานตั้งแต่ตีสี่ เมื่อคูกูมีลูกของตนเอง คูกูก็ปล่อยให้ลูกๆ ไปทำงานกับนายจ้างของคูกูโดยได้รับเพียงอาหารแต่ไม่ได้รับค่าจ้างแต่อย่างใด

ทั้งนี้ในช่วงที่คูกูเลิกการเป็นแรงงานขัตตพันธุ์ เขายังไม่ทราบด้วยว่ารัฐบาลกำลังจะกำหนดให้การใช้แรงงานขัตตพันธุ์เป็นสิ่งผิดกฎหมาย อย่างไรก็ตามการตัดสินใจครั้งนี้ของรัฐบาลทำให้เขาไม่ถูกบังคับให้กลับไปทำงานให้นายจ้างอีก

ปัจจุบันคูกูทำงานลากของและได้รับเงินเดือนเดือนละ 40 ดอลลาร์สหรัฐฯ จากรายได้จำนวนนี้ช่วยให้คูกูสามารถส่งลูกๆ เข้าโรงเรียนเพราะไม่ต้องการให้ลูกๆ ต้องประสบชะตากรรมเช่นเดียวกับตนเองด้วยการขาดการศึกษา (คูกูเพียงแค่เขียนชื่อตนเองได้) คูกูและภรรยา มีลูกชายสองคนและลูกสาวสามคน